

Σε μια κρίσιμη στιγμή για την Ελλάδα και την Ευρώπη οι πολίτες τόσο της χώρας μας όσο και όλων των χωρών, που συμμετέχουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση αναρωτιούνται, τι άλλο πρόκειται, να συμβεί και πόσο η κατάσταση μπορεί, να βελτιωθεί ή να χειροτερέψει, επηρεάζοντας άμεσα την καθημερινότητα τους. Το ερώτημα παίρνει ακόμη μεγαλύτερη συμβολική διάσταση πια, μια και η ίδια η ΕΕ έχει ανακηρύξει το 2013 σε έτος Ευρωπαίων πολιτών. Έχει λοιπόν σημασία, να αναλύσουμε, τι κάνει για τους Ευρωπαίους πολίτες και πώς αντιμετωπίζει τα προβλήματα τους αυτή. Η αλήθεια είναι, ότι χώρα μας και η Ευρώπη στο σύνολο της βρίσκονται μπροστά σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι ιστορικών επιλογών, οι οποίες δεν μπορούν, να περιμένουν και αναλόγως των αποφάσεων, που θα ληφθούν ή δεν θα ληφθούν από την κατώτερη των περιστάσεων ηγεσία των χωρών της ΕΕ, θα καθορίσουν το μέλλον των επόμενων γενεών και την πορεία της γηραιάς ηπείρου. Είναι βέβαιο όμως, ότι πλέον η παραμικρή καθυστέρηση μπορεί, να αποβεί μοιραία και να οδηγήσει πιθανόν στο άδοξο τέλος του κοινού ευρωπαϊκού οικοδομήματος, που απειλείται από την αβουλία των ηγετών και την βουλιμία του οικονομικού εθνικισμού των ισχυρών εταίρων, ο οποίος επανέκαμψε δριμύτερος και συνταράσσει τα θεμέλια της ενωμένης Ευρώπης, όπως τουλάχιστον τα οραματίστηκαν οι προπάτορες ιδρυτές της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κονιορτοποιώντας τα όνειρα εκατομμυρίων Ευρωπαίων πολιτών για μια ένωση ειρήνης, αλληλεγγύης, δημοκρατίας και οικονομικής ανάπτυξης.

Σαν μάντης μάλιστα επερχόμενων δεινών ο απελθών πρόεδρος του Eurogroup και τελευταίος από την σειρά των μεγάλων ηγετών της Ευρώπης, που έχουν δυστυχώς γίνει είδος προς εξαφάνιση κ Γιούνκερ, σε πρόσφατη συνέντευξη του στο γερμανικό περιοδικό Der Spiegel προειδοποίησε για κίνδυνο πολέμου στην Ευρώπη, λέγοντας χαρακτηριστικά, ότι: <<οι δαίμονες του πολέμου δεν έχουν φύγει απλά κοιμούνται>>. Ενώ σε τελευταία του παρέμβαση στην Αθήνα τόνισε:<< "Με φοβίζει η λήθη. Πρέπει να μιλάμε στους νέους για τον πόλεμο και την ειρήνη. Στη λήθη ζουν οι παλιοί δαίμονες της Ευρώπης, τους οποίους μπορούν, να αναβιώσουν χαρισματικοί λαϊκιστές. Το 1914 το μεγάλο κεφάλαιο δεν μπόρεσε, να αποτρέψει τον πόλεμο, που ξεκίνησε από έναν τυχαίο πυροβολισμό. Σήμερα υπάρχουν 60 εστίες πολέμων και η μνήμη της Ευρώπης είναι πολύ μικρή>> και είχε απόλυτο

δίκιο.

Οι εποχές όμως, που οι ηγέτες των μεγάλων ευρωπαϊκών χωρών πρωτοστατούσαν στην οικοδόμηση μιας ομοσπονδιακού τύπου Ευρωπαϊκής Ένωσης με στόχο την πολιτική ένωση της και την διαμόρφωση μιας κοινής οικονομικής πολιτικής, έχουν δυστυχώς παρέλθει. Η Ευρώπη διαπνέεται από την μίζερη λογιστική αντίληψη και επικράτηση των στενών εμπορικών συμφερόντων του κάθε κράτους -μέλους χωριστά.

Σήμερα μετά την καταστροφική για την συνοχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης οικονομική κρίση γίνεται επιτακτικότερο το αίτημα, αυτή να ξαναβρεί τον δρόμο της και να θυμηθεί τις πραγματικές αιτίες δημιουργίας της. Οι αλληπάλληλες διευρύνσεις της δεν συνοδεύτηκαν από την απαραίτητη εμβάθυνση της, με αποτέλεσμα το οικοδόμημα σήμερα, να είναι λειψό και να παραπαιεί. Το πρώτο λοιπόν, που επιβάλλεται, να συμβεί, πριν από οποιαδήποτε άλλη διεύρυνση είναι μια νέα διαδικασία εμβάθυνσης, με αλλαγή των συνθηκών και προσαρμογή τους στις σημερινές ανάγκες. Η Ευρώπη ανέδειξε όλες τις αδυναμίες της τα τελευταία χρόνια και αντί να κινηθεί με ταχύτητα, για να τις υπερβεί, κινείται με τους γνωστούς ρυθμούς χελώνας στην αντιμετώπιση τους, με αποτέλεσμα να δίνει καθυστερημένες απαντήσεις σε προχωρημένα προβλήματα.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση αν θέλει, να ανταποκριθεί στην αποστολή της και στα όνειρα των πολιτών της, χρειάζεται άμεση αλλαγή και μεταρρύθμιση εκ θεμελίων. Το αφόρητο έλλειμμα ηγεσίας της έρχεται, να αθροιστεί στο προϋπάρχον έλλειμμα δημοκρατίας, που την ταλαιπωρεί. Η θηριώδης γραφειοκρατία των Βρυξελλών έχει αυτονομηθεί και δεν ελέγχεται επαρκώς για τις αποφάσεις της από δημοκρατικούς θεσμούς, ενισχυμένους με αρμοδιότητες και εξουσίες. Η κατάσταση άρχισε, να γίνεται δραματική μόλις έγινε φανερό το πρόβλημα δημοσιονομικών ελλειμμάτων και δημοσίου χρέους πολλών χωρών μελών της όπως και η κρίση του τραπεζικού συστήματος. Τότε η Κομισιόν και οι κυβερνήσεις των κρατών μελών διαπίστωσαν, πως δεν έχουν θωρακίσει θεσμικά την Ευρώπη, ώστε να μπορεί, να συνεννοείται και να διαχειρίζεται κρίσεις και απαιτητικές καταστάσεις, όπως η σημερινή.

Πως όμως μπορεί, να αντιμετωπιστεί αυτό το ανυπόφορο έλλειμμα ηγεσίας και το ακόμη χειρότερο διαρκές έλλειμμα δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση; Είναι αναγκαίο, αφού υπάρξει άμεσα η κατάλληλη προεργασία μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών μελών, να ξεκινήσει μια καινούργια διακυβερνητική διάσκεψη, η οποία στόχο θα έχει την δημιουργία μιας νέας συνθήκης για την ενωμένη Ευρώπη, που θα καταλήξει στις απαραίτητες μεταρρυθμιστικές τομές και στην εμβάθυνση των δημοκρατικών θεσμών της Ένωσης. Χρειάζεται, να προχωρήσει η ουσιαστική ευρωπαϊκή ολοκλήρωση στους τομείς της πολιτικής ενοποίησης και της δημιουργίας μιας πραγματικά ενιαίας εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής.

Η διαδικασία αυτή οφείλει, να οδηγεί στην δημιουργία μιας ομοσπονδιακού τύπου Ευρώπης, που όμως θα διατηρεί την ισοτιμία των μελών της και δεν θα επιτρέπει την αυθαίρετη ποδηγέτηση της από ισχυρές χώρες, όπως η Γερμανία. Το μόνο που δεν χρειαζόμαστε στην Ευρώπη είναι η γερμανοποίηση της. Για να λειτουργήσει μια ομοσπονδία εθνών-κρατών, σεβόμενη τις ιδιαιτερότητες τους, είναι απαραίτητο, να εγκαταλειφθούν ανιστόρητες οπτικές και παιδικές ασθένειες της ευρωπαϊκής πολιτικής σκηνής όπως και διαθέσεις ηγεμονισμού από πλευράς των ισχυρών κρατών μελών. Αυτοί οι ηγεμονισμοί έχουν εκτροχιάσει το τρένο της Ευρώπης από τις ράγες του και το έχουν εκτρέψει από τον στόχο του.

Μια ενωμένη Ευρώπη θα στηρίζεται στον σεβασμό των εθνικών ιδιαιτεροτήτων των κρατών

μελών και δεν μπορεί, να είναι υγιής και να πατά σε στέρεες βάσεις, αν έχει ως πρότυπο της την αμερικανική χοάνη και την μετατροπή της σε άχρωμο συνονθύλευμα, που θα πολτοποιήσει τις ιδιαιτερότητες αυτές. Μια τέτοια στρατηγική θα παραγνωρίζει την μεγάλη ιστορία και την δομή των ευρωπαϊκών κοινωνιών και θα είναι θνησιγενής. Άρα απαιτείται, να ακολουθήσουμε τον δικό μας δρόμο οι Ευρωπαίοι, σεβόμενοι την ιστορία μας χωρίς αδόκιμους μιμητισμούς ξένων προτύπων, τα οποία μπορεί, να είναι καλά για ορισμένες χώρες, ασύμβατα όμως με τις ευρωπαϊκές ανάγκες.

Πάνω από όλα όμως απαιτείται η οικοδόμηση της σε θεσμούς ισχυρής δημοκρατικής λειτουργίας και αντιπροσώπευσης. Αν δεν επιλυθεί το έλλειμμα δημοκρατικής της λειτουργίας, αυτή η ομοσπονδία δεν μπορεί, να υπάρξει, γιατί θα θυμίζει απολυταρχικά Σοβιετικά μοντέλα αυταρχισμού, όπου τις αποφάσεις τις παίρνει μια ανεξέλεγκτη γραφειοκρατία, που δεν ελέγχεται από κανέναν καθώς και μια πολιτική και οικονομική ελίτ των ισχυρών κρατών, η οποία διορίζει και κατευθύνει αυτήν την γραφειοκρατία.

Η Ευρώπη όμως δεν μπορεί, να είναι πραγματικά ενωμένη και ισχυρή, αν δεν στηρίζεται και δεν ξαναθυμηθεί τις αρχές, που ενέπνευσαν τους ιδρυτές της και δεν είναι άλλες από την αλληλεγγύη, τη συνοχή, την ισόρροπη και ειρηνική ανάπτυξη των εθνών- κρατών της, μέσα σε πλαίσια ελευθερίας, δημοκρατίας και ανάπτυξης των πολιτιστικών και οικονομικών σχέσεων των λαών της.

Μπορεί λοιπόν πριν λίγα χρόνια, να απέκτησε η ΕΕ κοινό πρόεδρο και υπουργό εξωτερικών, αλλά η εξωτερική της πολιτική κονιορτοποιείται ευκαιρίας δοθείσης στην πρώτη διεθνή κρίση. Για αυτό χρειάζεται η εμβάθυνση της πολιτικής και αμυντικής ένωσης εδώ και τώρα, με έναν κοινό πρόεδρο εκλεγμένο από τους πολίτες της και με μία κοινή κυβέρνηση και πάλι εκλεγμένη από τους λαούς της, αποτελούμενη από χαρισματικούς πολιτικούς και όχι άχρωμους υπαλλήλους και γραφειοκράτες.

Εξαλλου η Ευρώπη ήρθε η ώρα, να αποδεχτεί, ότι τα σύνορα της είναι κοινά και η προάσπιση τους κοινή υποχρέωση όλων των κρατών μελών. Άλλως δεν μπορεί, να υπάρχει κοινή εξωτερική πολιτική, όταν θα συγκρούονται τα αντιτιθέμενα συμφέροντα των κρατών και το κάθε κράτος θα χρειάζεται, να υπερασπίζεται μόνο του την ακεραιότητα του.

Είναι επίσης αδήριτη ανάγκη η δημιουργία πραγματικά κοινής μεταναστευτικής πολιτικής και η άμεση αντικατάσταση της κατάρτυστης και ετεροβαρούς συνθήκης Δουβλίνο 2, με την οποία οι ισχυρές χώρες της βόρειας Ευρώπης μετέφεραν το πρόβλημα της παράνομης μετανάστευσης με το πρόσχημα της διαδικασίας ασύλου στις χώρες εισόδου των παράνομων μεταναστών, μετατρέποντας τις, όπως την δική μας, σε αυλές παράνομης μετανάστευσης εξαναγκάζοντας έτσι τις χώρες του Νότου, να διαχειρίζονται το δυσβάστακτο αυτό πρόβλημα με την απαράδεκτη μάλιστα υποχρέωση επιστροφής των μεταναστών στις χώρες εισόδου ακόμη και αν αυτοί κατάφεραν, να φθάσουν στις χώρες του Βορρά, που αποτελούν τον κύριο προορισμό τους. Οι Βορειοευρωπαίοι λοιπόν χρειάζεται, να αναλάβουν επιτέλους τις ευθύνες τους και να πάψουν, να παριστάνουν τον τιμητή ή τον Πόντιο Πιλάτο στο ευρωπαϊκό αυτό πρόβλημα και να αδιαφορούν, μιλώντας γενικά για παράνομη μετανάστευση, δίνοντας φιλοδωρήματα για την διαχείριση του προβλήματος στις χώρες του Νότου. Αλλιώς θα είναι υπεύθυνοι για την διάλυση της κοινωνικής και εθνικής συνοχής των χωρών εισόδου και τελικά την ίδια της ευρωπαϊκής συνοχής.

Δυστυχώς το 1992 με την συνθήκη του Μάαστριχτ οι Ευρωπαίοι προχώρησαν ανάποδα την διαδικασία ενοποίησης τους, θεσμοθετώντας κοινό νόμισμα, χωρίς να έχουν εμβαθύνει πρώτα την πολιτική και οικονομική ενοποίηση τους, δημιουργώντας το παράδοξο σχήμα

στην οικονομική ιστορία, να υπάρχει νόμισμα, χωρίς να αντιστοιχεί σε κράτος και μάλιστα ενιαίο. Έτσι πίστευε κυρίως η Γαλλία, ότι θα ελέγξει τον μελλοντικό ηγεμονικό ρόλο των Γερμανών, που διαφαίνονταν από τότε. Δεν άργησαν όμως, να φανούν οι συνέπειες αυτής της επιπολαιότητας και στην πρώτη μεγάλη κρίση αυτό το νόμισμα έγινε βραχνάς για τις αδύναμες οικονομικά χώρες του ευρωπαϊκού Νότου και της περιφέρειας. Χωρίς η Ευρώπη να έχει μια ενιαία οικονομική διακυβέρνηση και πολιτική, με ανοιχτούς και σε άνοδο τους οικονομικούς ανταγωνισμούς και τα αντικρουόμενα συμφέροντα των μελών της, προσποριούνταν παράλληλα, ότι είναι ενωμένη κάτω από την επιφανειακή ομπρέλα του κοινού νομίσματος, το οποίο οικοδομήθηκε σε προβληματικά θεμέλια.

Κομβικό ρόλο σε αυτήν την περαιτέρω αναγκαία ολοκλήρωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα παίξει, η ενίσχυση του ευρωκοινοβουλίου με πραγματικά αποφασιστικές και όχι μόνο ελεγκτικές αρμοδιότητες, ώστε οι όποιες αποφάσεις, να είναι αποτέλεσμα πραγματικά δημοκρατικών θεσμών και διαδικασιών. Δεν αρκούν οι σημερινές αρμοδιότητες συναπόφασης ή ελέγχου του κοινοβουλίου, για να παίξει αυτόν τον ουσιαστικό ρόλο για την λειτουργία της Ευρώπης. Επίσης θα χρειαστεί η εναρμόνιση της οικονομικής, φορολογικής και αναπτυξιακής πολιτικής των κρατών μελών και μια ενιαία οικονομική διακυβέρνηση, που εσχάτως ανακάλυψε μέχρι και η Γερμανία, η οποία πριν λίγα χρόνια την αρνούσαν κατηγορηματικά.

Η οικονομική αυτή διακυβέρνηση, θα απαιτηθεί, να πάρει την μορφή ενιαίων θεσμών με ουσιαστική δημοκρατική νομιμοποίηση, οι οποίοι δεν νοείται, να αποτελούν το μακρύ χέρι της Γερμανίας ή άλλων ισχυρών χωρών, για να επιβάλουν την πολιτική τους στους μικρούς. Ή θα έχουμε μια Ευρώπη πραγματικά ισχυρή και δημοκρατικά λειτουργούσα με ισοτιμία των μελών, απαλλαγμένη από στενές και ατελέσφορες λογιστικές αντιλήψεις, ή η Ευρώπη αργά ή γρήγορα θα αποσυντεθεί. Την ενιαία αυτή οικονομική διακυβέρνηση χρειάζεται, να κατευθύνουν θεσμοί και πρόσωπα εκλεγμένα και όχι διορισμένοι γραφειοκράτες—υπάλληλοι των ισχυρών χωρών, όπως επιθυμούν σήμερα κάποιοι, για να ελέγξουν αυταρχικά ολόκληρη την ένωση. Για να γίνει αυτό είναι απαραίτητο, να αποκτήσουμε κοινή δημοσιονομική πολιτική, κοινή φορολογική πολιτική, κοινό ταμείο αντιμετώπισης κρίσεων και διαχείρισης του χρέους, με κοινοτικοποίηση μέρους αυτού και όλα αυτά, να υπόκεινται στον σχεδιασμό και των έλεγχου δημοκρατικά εκλεγμένων θεσμών. Δεν είναι δυνατόν τον ρόλο του διαχειριστή της κοινής οικονομικής πολιτικής, να τον αναλαμβάνουν διορισμένοι επίτροποι, αλλά απαιτούνται άμεσα εκλεγμένα θεσμικά όργανα από τους πολίτες της Ευρώπης.

Είναι όμως αυτονόητο, ότι όταν θέλουμε κοινή αντιμετώπιση των προβλημάτων υπερχρέωσης χωρών της Ευρώπης, δεν μπορούμε παράλληλα, να αρνούμαστε την εναρμόνιση των οικονομικών μας πολιτικών, γιατί και όσοι χρηματοδοτήσουν από θέση ισχύος το εγχείρημα θα θέλουν, να εξασφαλίσουν, ότι με τα χρήματα των πολιτών τους δεν θα μπορεί κανείς, να παίζει. Έτσι από την μία θα πρέπει, να συμβάλουν με την οικονομική τους ευρωστία τα ισχυρά κράτη σε πνεύμα πραγματικής αλληλεγγύης και από την άλλη σε πνεύμα ευθύνης τα αδύναμα, να τακτοποιήσουν τα οικονομικά και δημοσιονομικά τους προβλήματα.

Στα πλαίσια λοιπόν και της φορολογικής ενοποίησης χρειάζεται η δημιουργία ενιαίου φορολογικού συστήματος με χαμηλούς όμως φορολογικούς συντελεστές, ώστε η Ευρώπη να δώσει απάντηση στο πρόβλημα ανταγωνιστικότητας, που όντως έχει και να γίνει θελκτικός προορισμός για την δημιουργία επιχειρήσεων, που τώρα μεταφέρουν την έδρα τους σε άλλους προορισμούς. Είναι υποκριτικό η Γερμανία, να ολοφύρεται για την χαμένη

ανταγωνιστικότητα και ταυτόχρονα να επιβάλλει αυξήσεις φόρων στις περιφερειακές χώρες, ούτε μπορεί αυτή, να ανακτηθεί με εξουθενωτικές μειώσεις μισθών στην γραμμή της κινεζοποίησης τους και της εξαθλίωσης των εργαζομένων. Η ΕΕ πρέπει, να σταθεί στον ανταγωνισμό με προϊόντα ποιότητας και όχι συναγωνιζόμενη ευτελή προϊόντα, που παράγονται σε μεσαιωνικές συνθήκες εργασίας.

Εξάλλου είναι απαραίτητο, να προχωρήσει επιτέλους και η τραπεζική ένωση της Ευρώπης παρά τα εμπόδια, που βάζει η Γερμανία, γιατί οι τράπεζες της δεν επιθυμούν την εποπτεία από έναν ευρωπαϊκό οργανισμό, όπως η ΕΚΤ μια και έχουν και αυτές μεγάλα ανοίγματα και σκοτεινά σημεία διαχείρισης, όπως η Deutsche Bank.

Η τραπεζική αυτή ένωση, για να δημιουργηθεί προαπαιτεί την άμεση δημιουργία κοινής εποπτικής αρχής των ευρωπαϊκών τραπεζών, κοινής αρχής διάλυσης των χρεοκοπημένων τραπεζών και ένα ευρωπαϊκό ταμείο εγγύησης καταθέσεων στις τράπεζες αυτές παράλληλα με τα εθνικά ταμεία εγγύησης καταθέσεων, στα οποία θα συμμετέχουν υποχρεωτικά όλες οι τράπεζες με κάποιο ποσό την περίοδο λειτουργίας τους, έτσι ώστε να διασώζονται οι καταθέσεις μέχρι ένα ορισμένο σεβαστό ύψος τουλάχιστον αν και θεωρώ, ότι πρέπει να γίνει προσπάθεια , να διασώζονται εάν είναι δυνατό αυτές στο σύνολο τους, για να μην υπάρξει διαρροή από τις τράπεζες των περιφερειακών χωρών της Ευρωζώνης. Την ζημία όμως είναι καιρός να αρχίσουν, να πληρώνουν οι διοικήσεις, οι μέτοχοι και οι ομολογιούχοι επενδυτές των τραπεζών όπως και οι κάτοχοι τοξικών προϊόντων.

Ακόμη πρέπει, να αποφασίσουμε επιτέλους, ότι σε καθεστώς ελεύθερης οικονομίας δεν μπορεί, να διασώζονται χρεοκοπημένα τραπεζικά ιδρύματα με τοξικά προϊόντα, κρατικοποιώντας με αυτόν τον τρόπο τις ζημιές τους και αυξάνοντας το χρέος των κρατών, που αναλαμβάνουν, να δανειστούν, για να τα διασώσουν. Αυτός ο φαύλος κύκλος δεν επιτρέπεται , να συνεχίζεται, διότι οι τράπεζες αυτές ακολουθούν το μοντέλο ιδιωτικοποιούμε τα κέρδη και ομνύουμε στην ελεύθερη αγορά όταν έχουμε ανάπτυξη, κρατικοποιούμε όμως τις ζημιές μας, όταν έρχεται η ώρα του λογαριασμού για άφρονες τακτικές μας.

Στην χώρα μας κάποιες δυνάμεις, χρειάζεται, να επιλέξουν, τι θέλουν πια, γιατί δεν είναι λογικό , από την μία να υπερασπίζονται το μοντέλο της Ισλανδίας, που άφησε τις τράπεζες, να χρεοκοπήσουν, χωρίς να αναλάβει τα χρέη των υποκαταστημάτων τους στο εξωτερικό και από την άλλη όταν η Ευρώπη αποφασίζει, να ακολουθήσει σε κάποιο βαθμό το μοντέλο αυτό, να ολοφύρονται.

Βεβαίως στα πλαίσια ενός σχεδίου δράσης και ανακεφαλαιοποίησης τραπεζικών ιδρυμάτων μετά την ίδρυση της τραπεζικής ένωσης, θα χρειαστεί, να αποφασιστεί οριστικά επιτέλους η ανακεφαλαιοποίηση τους απευθείας από οργανισμούς, όπως ο ESM και ο δανεισμός των τραπεζικών ιδρυμάτων, να επιβαρύνει αυτά και όχι να αναγκάζονται τα κράτη μέλη, να δανείζονται για λογαριασμό τους, αυξάνοντας το δημόσιο χρέος τους. Αυτός ο φαύλος κύκλος τραπεζικής κρίσης, που μετατρέπεται εύκολα σε κρίση χρέους των χωρών μελών, πρέπει, να σπάσει. Στα πλαίσια μια τέτοιας λύσης θα μπορούσε και η Ελλάδα, να επωφεληθεί και έτσι να αποφασιστεί η αναδρομική εφαρμογή ενός τέτοιου μέτρου, ώστε τα 50 δις της ανακεφαλαιοποίησης των ελληνικών τραπεζών, να μην βαρύνουν το ελληνικό δημόσιο χρέος, όπως σήμερα.

Για να γίνουν τα παραπάνω πράξη, θα χρειαστεί πολιτική γενναιότητα από τις ηγεσίες των ισχυρών κρατών-μελών, οι οποίες επιβάλλεται, να καταλάβουν, ότι οι χώρες τους ευνοήθηκαν σκανδαλωδώς από το πολύ σκληρό κοινό μας νόμισμα, που έχει δημιουργήσει προβλήματα στις χώρες της περιφέρειας με τις αδύναμες οικονομίες και απαιτείται μέρος

των κερδών τους, να το διαθέσουν για την διάσωση του.

Για αυτό ο ESM θα χρειαστεί, να έχει κεφάλαια 2 τρις ευρώ και όχι όπως σήμερα κεφάλαια μόνο 500 δις, τα οποία αποτελούν σταγόνα στον ωκεανό των προβλημάτων της ευρωζώνης. Μόνον έτσι θα μπορεί, να καλύπτει άμεσα την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, που θα κρίνει, πως πρέπει και μπορούν να διασωθούν, όπως και να παρεμβαίνει στις αγορές ομολόγων αποτελεσματικά, για να βοηθήσει τις χώρες με προβλήματα χρέους με απευθείας αγορά ομολόγων. Όπως επίσης για κάποιες από τις χώρες της ευρωζώνης, η έκδοση ευρωομολόγου από την ΕΚΤ θα μπορούσε, να ηρεμήσει τις αγορές και να καταστήσει βιώσιμη την συνέχιση της συμμετοχής τους σε αυτήν. Ήρθε η ώρα η Ευρώπη, να πάψει, να αργοπορεί και να αντιμετωπίζει μίζερα το ζήτημα, γιατί αν δεν το έχουν καταλάβει τα ισχυρά αλαζονικά μέλη της, τα θεμέλια του κοινού νομίσματος έχουν πάρει φωτιά, από την οποία δεν θα γλιτώσει κανείς.

Φλέγον εξάλλου ζήτημα είναι και αυτό της κοινωνικής και περιφερειακής συνοχής της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η ανεργία γιγαντώνεται, λόγω εφαρμογής λανθασμένων και αδιέξοδων οικονομικών συνταγών, αφού 26 εκ πολίτες της είναι άνεργοι και μεταξύ αυτών 5,6 εκ κάτω των 25 ετών, ενώ η κατάσταση σε χώρες όπως η Ελλάδα και η Ισπανία είναι εκτός ελέγχου με την ανεργία των νέων πάνω από 50% και σε κάποιες περιφέρειες, όπως της Δυτικής Μακεδονίας, να κάνει πρωταθλητισμό με ανεργία των νέων κάτω των 25 στο εγκληματικό 72,5%, ξεπερνώντας ακόμη και την Θέουτα της Ισπανίας, όντας πλέον πρώτη σε όλη την ΕΕ. Με αυτόν τον τρόπο η ευρωπαϊκή συνοχή αποδομείται και μία γενιά απειλείται με εξαφάνιση του μέλλοντος της.

Απαιτείται η άμεση ενεργοποίηση ευρωπαϊκών προγραμμάτων για την αντιμετώπιση αυτού του προβλήματος και δεν αρκούν τα ψιχία των προγραμμάτων ύψους 6 δις ευρώ στα πλαίσια του ευρωπαϊκού προϋπολογισμού της περιόδου 2014-2020, ούτε οι ευρωπαϊκοί θεσμοί επιτρέπεται, να συνεχίσουν, να κρύβονται πίσω από το επιχείρημα, ότι η ανεργία και η κοινωνική πολιτική είναι θέμα του κάθε κράτους- μέλους και μόνο επικουρικές μπορεί, να είναι οι δράσεις τους. Άλλωστε το 2012 υπογράφηκε το σύμφωνο απασχόλησης με φτωχά αποτελέσματα μέχρι σήμερα και αυτό θα έπρεπε, να έχει ανησυχήσει σοβαρά ήδη του ηγέτες της ΕΕ. Ούτε μπορεί, να κρύβουν το πρόβλημα κάτω από το χαλί των προγραμμάτων μαθητείας ή προσωρινής και εξευτελιστικά αμειβόμενης εργασίας, που προβλέπονται ως δράσεις. Χρειάζονται ριζικές και ολοκληρωμένες λύσεις άμεσα σε ευρωπαϊκό επίπεδο χωρίς δισταγμούς, αλλιώς η νέα γενιά θα εκραγεί και θα διασαλευθεί η κοινωνική ειρήνη πολλών χωρών μελών, όσο βλέπει τα όνειρα της να κονιορτοποιούνται. Ευρωπαϊκή συνοχή δεν μπορεί, να υπάρξει χωρίς κοινωνική συνοχή και πρόληψη της παραπάνω <<γεννοκτονίας>>.

Εδώ τίθεται και το ζήτημα της περιφερειακής συνοχής καθώς μάλιστα μόλις πρόσφατα κατέληξαν σε συμφωνία τα κράτη –μέλη για τον προϋπολογισμό της ΕΕ της περιόδου 2014-2020. Είχαμε μάλιστα σε ευρωπαϊκό επίπεδο περικοπή κονδυλίων για το σύνολο της Ευρώπης, ενώ οι συνθήκες απαιτούν ενίσχυση των διαρθρωτικών ταμείων και των πολιτικών συνοχής. Είναι άλλο πράγμα βέβαια η καταπολέμηση της σπατάλης στα πλαίσια του προϋπολογισμού της ένωσης, η οποία είναι απαραίτητη για να τιθασευτεί το έλλειμμα της ΕΕ και άλλο πράγμα η ενίσχυση των πολιτικών συνοχής και αλληλεγγύης. Οι ανισότητες μεταξύ των ευρωπαϊκών περιφερειών διευρύνονται και πλέον αν συνεχιστεί αυτό ο ρυθμός θα δημιουργηθεί χάσμα αγεφύρωτο μεταξύ Βορρά –Νότου από την μια και περιφερειακών χωρών και κεντρικών από την άλλη. Αυτό θα σημάνει και την έναρξη αποδόμησης της ίδιας της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η πρόσφατη συμφωνία για προϋπολογισμό της ΕΕ ύψους 997 δις ευρώ για την περίοδο 2014-2020 είναι ατελέσφορη και κατώτερη των περιστάσεων και των προσδοκιών των Ευρωπαίων πολιτών. Η αναθεώρηση της θα καταστεί επιτακτική ανάγκη όπως και η διάθεση περισσότερων κονδυλίων για τα διαρθρωτικά και κοινωνικά ταμεία, αν δεν θέλει η πολιτική τάξη τη Ευρώπης, να βάλει ταφόπλακα και να οδηγήσει στην διάλυση της Ένωσης. Ας ελπίσουμε ότι η ιστορική αναγκαιότητα και οι πιεστικές απαιτήσεις των καιρών θα οδηγήσουν στην ανάδειξη σοφών ηγετών στην Ευρώπη, οι οποίοι θα την κατευθύνουν, να βρει ξανά τον χαμένο δρόμο της και θα διασώσουν το όνειρο, βουτώντας ξανά στα νάματα των θεμελιακών αρχών ίδρυσης της χωρίς αμφιταλαντεύσεις. Τότε θα μπορούμε, να δημιουργήσουμε μια Ευρώπη ισοτιμίας, αλληλεγγύης, δημοκρατίας και ελευθερίας πραγματικά και όχι εικονικά ενωμένη.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΜΥΝΤΑΙΟ ΦΛΩΡΙΝΑΣ